

A stylized illustration on a blue background. In the center, a white figure with a halo sits in a meditative lotus position. Surrounding the figure are several yellow houses with windows and chimneys, some with orange smoke rising from them. There are also orange clouds, a yellow car in the upper right, and orange spiral patterns scattered throughout the scene.

HANIF KUREISHI

BUDDHA Z PŘEDMĚSTIA

„Velmi neúctivý a velmi neslušný, ale aj dojemný a úprimný román.
A popri tom mimoriadne zábavný.“

Salman Rushdie

tichá voda

premedia
~

Hanif Kureishi

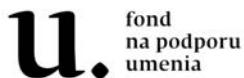
Budha z predmestia

Z angličtiny preložila Marína Gálisová

premedia

Edícia Tichá voda, 3. zväzok

*Vydanie knihy z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia*

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vyšla aj vďaka nášmu spojeniu s **582** SITA

Hanif Kureishi:
BUDHA Z PREDMESTIA

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © 1990, Hanif Kureishi
All rights reserved
Slovak edition © Premedia Group, s.r.o.
Translation © Marína Gálisová, 2017
ISBN 978-80-8159-473-1

Prvá část
NA PREDMESTÍ

Prvá kapitola

Volám sa Karim Amir a som rodený Angličan – takmer. Často ma považujú za zvláštny druh Angličana, akoby za nové plemeno, keďže pochádzam z dvoch starých národov. Ale mne je to jedno – som Angličan (hoci na to nie som hrdý) z predmestia južného Londýna a makám na sebe. Možno to má na svedomí tá podivná zmes kontinentov a krvi, to, že som naraz tu aj tam, že sem patríam aj nepatrím, a preto som neposedný a ľahko ma pochyťí nuda. Alebo je to možno preto, že som vyrastal na predmestí. Ale načo riešiť prapodstatu, keď stačí povedať, že som sa vrhal do problémov, do akéhokoľvek pohybu, akcie a sexuálneho dobrodružstva, lebo v našej rodine bolo, ktovie prečo, všetko akési pochmúrne, spomalené, ťaživé. Úprimne, zožieralo ma to, takže som bol ochotný spáchať čokoľvek.

Potom sa jedného dňa všetko zmenilo. Ráno to bolo tak a večer už inak. Mal som sedemnášť rokov.

V ten deň sa môj ocko náhlil domov z práce výnimočne nie zamračený. Na to, aký bežne býval, mal povznesenú náladu. Cítil som z neho vlak, keď si odložil aktovku za predné dvere, vyzliekol si plášť do dažďa a prehodil si ho cez zábradlie. Schytil môjho utekajúceho mladšieho brata Allieho a dal mu bozk; energicky pobozkal moju mamu aj mňa, akoby sa práve zachránil pred zemetrasením. O niečo normálnejšie podal mame svoju večeru: kebaby a čapátí, také masťné, až sa papier, do ktorého boli zabalené, načisto rozpadol. Lenže potom neklesol do kresla k televíznym správam a nečakal, kým mama položí na stôl ohriate jedlo, ale pobral sa do manželskej

spálne, ktorá bola na prízemí vedľa obývačky. Rýchlo sa vyzliekol do tielka a trenírok.

„Dones mi ružový uterák,“ požiadal ma.

Poslúchol som. Rozprestrel ho na dlážku v spálni a klesol na kolená. Zišlo mi na um, či sa náhle nestal pobožným. Ale nie, ruky si priložil k hlave a vykopol sa do vzduchu.

„Musím trénovať,“ povedal pridusene.

„Prečo?“ položil som mu racionálnu otázku a pozoroval som ho so záujmom aj podozrením.

„Lebo asi idem na olympiádu v joge, nie?“ odsekol. Ocko ľahko nabiehal na sarkazmus.

Teraz stál na hlave, dokonale vyvážený. Brucho mu ovísalo. Gule a vták sa v nohaviciach zviezli dopredu. Úctyhodné svaly na ramenách sa napli a energicky dýchal. Ako mnohí Indovia bol nízky, ale zároveň elegantný a pekný, mal jemné ruky i spôsoby – Angličania vedľa neho väčšinou pripomínali ťarbavé žirafy. Zároveň bol široký a mocný: v mladosti boxoval a bol fanatik do cvičenia s pružinou. Svojím hrudníkom sa hrdil rovnako ako naši susedia linkou v kuchyni. Pri prvých slnečných lúčoch si vždy vyzliekol košeľu a napochodoval do záhrady s ležadlom a časopisom *New Statesman*. Prezradil mi, že v Indii si pravidelne holieval hrudník, aby tam poriadne zarastal. Ja som si pomyslel, že hrudník bolo asi to jediné, pričom bol schopný plánovať budúcnosť.

O chvíľu prišla do spálne mama, ktorá bola ako zvyčajne v kuchyni, a uvidela, ako ocko trénuje na jogínsku olympiádu. Nerobil to už celé mesiace, takže hneď pochopila, že sa niečo deje. Mala na sebe kvetovanú zásteru a šúchala si ruky utierkou, suvenírom z Woburn Abbey. Mama bola buclatá a fyzicky málo zdatná žena s bledou okrúhrou tvárou a láskavými hnedými očami. Predstavoval som si, že svoje telo považuje za akýsi nepohodlný predmet, ktorý ju obklopuje, akoby stroskotala na neprebádanom púštnom ostrove. Väčšinou bývala

plachá a ústupčivá, ale keď sa rozčúlila, spustila poriadne zostra, ako napríklad teraz.

„Allie, choď si lahnúť,“ okríkla môjho brata, keď vykukol spoza dvier. Na noc si dával na hlavu sieťku, aby sa mu nerozstrapatili vlasy. Potom oznámila ockovi: „Preboha, Haroon, vpredu ti všetko trčí a všetci to vidia!“ Obrátila sa ku mne. „A ty ho v tom ešte podporuješ. Aspoň zatahni závesy!“

„Netreba, mama. Ďalší dom je od nás až o sto metrov – jedine, že by sa pozerali ďalekohľadom.“

„Presne to teraz robia,“ vyhlásila.

Zatiahol som závesy do zadnej záhrady. Miestnosť akoby sa ihneď zmenšila. Napätie vzrástlo. Nemohol som sa dočkať, kedy vypadnem z domu. Vždy som chcel byť niekde inde, neviem prečo.

Keď ocko prehovoril, hlas mal priškrtený a tenký.

„Karim, čítaj mi pekne nahlas z knihy o joge.“

Rozbehol som sa a vytiahol som jeho obľúbenú knihu – *Joga pre ženy* s obrázkami zdravých žien v čiernych dresoch – spomedzi ostatných kníh o budhizme, súfizme, konfucianizme a zene, ktoré si nakúpil v orientálnom kníhkupectve na Cecil Court neďaleko Charing Cross Road. Čupol som si s knihou vedľa neho. Nadýchol sa, zadržal dych, vydýchol a znovu zadržal dych. Čítanie mi celkom išlo a predstavoval som si, že stojím na pódiu v divadle Old Vic a nadnesene deklamujem: „Salamba sirsásana oživuje a zachováva ducha mladosti, čo je poklad nevyčísliteľnej hodnoty. Je úžasné vedieť, že ste pripravená čeliť životu a čerpať z neho všetku radosť, akú môže poskytnúť.“

Pri každej vete súhlasne zamrmlal a otvoril oči, hľadal mamu, ktorá ich zatvorila.

Pokračoval som v čítaní. „Táto pozícia zabraňuje vypadávaniu vlasov a odstraňuje sklony k šediveniu.“

To bolo hlavné: šediveniu sa dá predísť. Spokojne vstal a obliekol sa.

„Cítim sa lepšie. Už mám totiž pocit, že starnem.“ Zmäkol. „Mimochodom, Margaret, pôjdeme dnes večer k pani Kayovej?“ Mama pokrútila hlavou. „No tak, miláčik. Poďme tam spolu a zabavme sa, čo povieš?“

„Ale so mnou sa Eva nechce stretnúť,“ odvetila mama. „Ignoruje ma. Čo to nevidíš? Správa sa ku mne ako k psiemu lajnu, Haroon. Nie som pre ňu dosť indická. Som len Angličanka.“

„Viem, že si len Angličanka, ale môžeš tam prísť v sári.“ Zasmial sa. Rád si z ľudí ťahoval, ale mama nebola dobrá obeť, lebo si nevedomovala, že keď sa vám vysmievajú, máte sa smiať.

„Dnešný večer je navyše výnimočný,“ vyhlásil.

K tomuto očividne smeroval. Čakal, že sa začneme vypytovať.

„Prečo?“

„No, požiadali ma, aby som láskavo prehovoril o niekoľkých aspektoch orientálnej filozofie.“

Vysypal to a potom sa pokúsil zamaskovať, aký je pyšný na túto poctu, dôkaz svojej dôležitosti, a rýchlo si zasunul tielko za pás. Využil som príležitosť.

„Ak chceš, ja s tebou k Eve pôjdem. Mal som byť v šachovom klube, ale ak chceš, premôžem sa a nepôjdem tam.“

Povedal som to ako stelesnená nevinnosť, nechcel som vyzeráť príliš chtivo, tým by som si mohol všetko pokaziť. V živote som už stihol zistiť, že keď človek niečo príliš chce, ostatných chtivosť prejde. A čím menej dávate najavo, ako niečo chcete, tým väčšmi to chcú ostatní. Logicky, čím väčšmi som niečo chcel, tým menej chtivo som sa tváril.

Ocko si vyhrnul tielko a oboma rukami sa rýchlo plieskal po holom bruchu. Znelo to hlasno a nepríjemne a v našom malom dome sa to rozliehalo ako výstrely z pištole.

„Dobre,“ prikývol, „prezleč sa, Karim.“ Obrátil sa k mame. Chcel ju vziať so sebou, nech vidí, ako ho ostatní uznávajú. „Škoda, že nejdeš, Margaret.“

Vybehol som hore prezliecť sa. Zo svojej izby, kde boli steny odhora dolu vytapetované novinami, som počul, ako sa dole hádajú. Presvedčí ju, aby šla? Dúfal som, že nie. Ocko býval ľahkovážnejší, keď pri ňom nebola mama. Pustil som si jednu zo svojich obľúbených platní, Dylanovu *Positively 4th Street*, aby som sa naladil na večer.

Príprava mi trvala veky: trikrát som sa kompletne prezliekol. O siedmej som zišiel na prízemie v tom, čo som považoval za správny model na večer u Evy. Mal som tyrkysové zvonové nohavice, priesvitnú modro-bielu kvetovanú košeľu, modré semišové čižmy s kubánskymi opätkami a šarlátovú indickú vestu so zlatým vyšívaním na leme. Nasadil som si čelenku, aby som skrotil kučeravé vlasy po plecيا. Tvár som si ošpliechal vodou po holení Old Spice.

Ocko ma čakal pri dverách s rukami vo vreckách. Mal čierne rolák, čiernu koženkovú bundu a sivé menčestráky z Marks & Spencer. Keď ma uvidel, hneď sa zatváril podráždené.

„Rozlúč sa s mamou,“ povedal.

Mama v obývačke pozerala seriál *Steptoe a syn* a jedla orieškové bonbóny, ktoré mala vyložené pred sebou na taburetke. Bol to jej rituál: každých pätnásť minút si dovoľila odhryznúť z bonbónu. Preto stále prebiehala očami medzi hodinami a televízorom. Niekedy jej načisto prešlo a celé vrecko zlupla za dve minúty. „Veď si to zaslúžim,“ obhajovala sa.

Keď ma uvidela, aj ona znervóznela.

„Nerob nám hanbu, Karim,“ povedala a ďalej pozerala televízor. „Vyzeráš ako Danny La Rue.“

„A čo teta Jean?“ spýtal som sa. „Má modré vlasy.“

„Modré vlasy pôsobia u starších žien solídne,“ vyhlásila mama.

Čo najrýchlejšie sme vyšli z domu. Na konci ulice, keď sme čakali na autobus číslo 227, išiel okolo nás jeden môj učiteľ a spoznal ma. Cyclops povedal: „Nezabúdajte, s univerzitným titulom človek do konca života zarába dvetisíc libier ročne!“

„Nebojte sa,“ odvetil ocko. „On pôjde na univerzitu. Bude z neho slávny londýnsky lekár. Môj otec bol lekár. Medicínu máme v krvi.“

Ku Kayovcom to nebolo ďaleko, len zo šesť kilometrov, ale on by tam bezo mňa v živote netrafil. Poznal som všetky ulice a každú autobusovú trasu.

Ocko bol v Británii od roku 1950 – vyše dvadsať rokov – a z toho pätnásť prežil na predmestí južného Londýna. Ale aj tak sa tu motal ako Ind, čo práve vystúpil z lode, a kládol otázky typu: „Je Dover v Kente?“ Môj názor znel, že ako zamestnanec britskej vlády, ako štátny úradník, hoci aj zle platený a bezvýznamný má takéto veci ovládať. Potil som sa od hanby, keď na ulici zastavoval cudzích ľudí a vyzvedal, kadiaľ sa ide na miesta, ktoré boli vzdialené sto metrov, a ležali v oblasti, kde žil takmer dve desaťročia.

Lenže jeho naivita v ľuďoch vyvolávala starostlivosť a ženy leteli na jeho nevinnosť. Túžili ho objasť, tak stratene a chlapčensky občas vyzeral. No, niežeby to nevyužíval. Keď som bol malý, sedávali sme v reštaurácii Lyon's Cornerhouse a popíjali mliečny kokteil, tam ma rád posielal ako poštového holuba k ženám pri ostatných stoloch a musel som im oznamovať: „Môj ocko vám posielal bozk.“

Naučil ma flirtovať s každým, koho stretnem, s dievčatami aj s chlapcami, a tak som za hlavnú spoločenskú cnosť začal považovať šarm, nie zdvorilosť, poctivosť či slušnosť. Dokonca sa mi začali páčiť ľudia, ktorí boli bezcitní alebo nemravní, stačilo, že sú zaujímaví. Žil som však v presvedčení, že ocko ako ženatý muž svoju jemnú charizmu nevyužíva na to, aby spával s niekým iným ako s mamou.

Teraz ma však pochytilo podozrenie, že pani Eva Kayová – ktorá sa s ním zoznámila pred rokom na kurze s názvom „písanie pre potešenie“ v miestnosti nad pubom King's Head na Bromley High Street – by ho rada objímala. Jedným z dô-

vodov, prečo som tam chcel ísť, bola čistá chlipnosť, a hanblivosť bola zase jedným z dôvodov, prečo mama odmietla. Eva Kayová bola bezostyšná, nehanebná, zvrhlá.

Cestou k Eve som ocka presvedčil, aby sa zastavil v pube Three Tuns v Beckenhame. Vystúpil som z autobusu a on nemal na výber, musel ma nasledovať. Pub bol plný mladých, nahodených podobne ako ja, z mojej školy aj z ostatných škôl v tejto oblasti. Väčšina chlapcov, cez deň nevýrazných, žiarila v záľahách zamatu, saténu a jasných farieb; niektorí prišli zahalení v posteľných plachtách a závesoch. Mladí trendáči zasvätené hovorili o Sydovi Barrettovi. Mať staršieho brata, ktorý býval v Londýne a pracoval v módnjej, hudobnej alebo reklamnej branži, bola v škole nevyčísliteľná výhoda. Ja som musel študovať *Melody Maker* a *New Musical Express*, aby som s takými udržal krok.

Prešli sme do zadnej miestnosti. Kevin Ayers, ktorý hrával v Soft Machine, tam sedel na stolčeku a šepkal niečo do mikrofónu. Boli s ním dve mladé Francúzky, ktoré sa potácali po pódiu. Objednali sme si po jednom pive. Nebol som zvyknutý na alkohol a hneď mi to udrelo do hlavy. Ocko upadol do mrzutosti.

„Tvoja mama mi lezie na nervy,“ vyznal sa. „Do ničoho sa nezapája. Celá rodina drží pokope len vďaka mne. Nečudo, že si musím stále udržiavať myseľ prázdnu v ustavičnej ľahkej meditácii.“

Ja som hneď vynaliezavo navrhol: „Prečo sa nerozvediete?“
„Lebo by sa ti to nepáčilo.“

Kdeže, im iba rozvod nikdy nezišiel na um. Ľuďom na predmestí málokedy skrslo v hlave, že treba ísť za šťastím. Uznávali len všednosť a vytrvalosť a odmenou za nudu im bolo bezpečie a istota. Pod stolom som zaľal päsť. Nechcel som na to ani myslieť. Potrvá roky, kým sa mi podarí vypadnúť do veľkomesta, do Londýna, kde bol život plný bezodných pokušení.

„Z dnešného večera mám strach,“ priznal sa mi. „Ešte nikdy som nič také nerobil. Nič neviem. Poseriem to.“

Kayovci boli oveľa bohatsí ako my a mali veľký dom s krátkou prístupovou cestou, garážou a autom. Dom stál samostatne na ceste lemovanej stromami hneď pri Beckenham High Street. Mal výklenky, podkrovie, skleník, tri spálne a ústredné kúrenie.

Keď nám Eva Kayová prišla otvoriť, nespoznal som ju a najprv som si myslel, že sme si pomýlili dom. Mala na sebe dlhý pestrofarebný kaftan a vlasy jej viali na všetky strany. Oči si obkreslila čiernou ceruzkou, takže vyzerala ako panda. Bola bosá, nechty na nohách mala nalakované striedavo zeleno a červeno.

Keď sa predné dvere bezpečne zavreli a presunuli sme sa do tmavej chodby, Eva môjho ocka vyobjímala a vybozkávala po celej tvári vrátane pier. Prvý raz som videl, že ho niekto bozkáva so záujmom. Po pánovi Kayovi nebolo napodiv ani stopy. Keď sa Eva pohla, keď sa ku mne obrátila, ako ľudský rozprašovač rozvírila oblak orientálnej vône. Lámal som si hlavu, či je Eva stelesnením elegancie alebo gýču, keď vtom aj mňa pobožkala na pery. Stiahol sa mi žalúdok. Potom si ma pridržala za plecia, akoby som bol kabát, ktorý si mieni vyskúšať, premerala si ma pohľadom a povedala: „Karim Amir, ty si taký exotický, taký originálny! Dobre, že si prišiel! Si taký svojský!“

„Ďakujem, pani Kayová. Keby som bol o tom vedel v predstihu, bol by som sa vyobliekal.“

„A k tomu máš ten úžasný, ale zdrvujúci ostrovtip po oc-kovi!“

Pocítil som na sebe pohľad, a keď som zdvihol hlavu, nad schodiskom, čiastočne za zábradlím, som uvidel jej syna Charlieho, ktorý v mojej škole chodil do posledného ročníka a bol skoro o rok starší. Bol to chlapec, ktorého príroda

obdarila toľkou krásou – mal neskutočne rovný nos, neskutočne prepadnuté líca a pery ako ružové púčiky –, že sa ho ľudia báli osloviť a často býval sám. Muži a chlapci dostávali erekcie, len čo sa s ním ocitli v tej istej miestnosti; ďalším na to stačilo už to, že s ním boli v tej istej krajine. Ženy v jeho prítomnosti vzdychali a učitelia znervózneli. Pred pár dňami na školskom zhromaždení, keď učiteľský zbor sedel na pódiu ako kráľ vrán, riaditeľ zoširoka vykladal o Vaughanovi Williamsovi. Mali sme si vypočuť jeho *Fantáziu na Greensleeves*. Len čo Yid, učiteľ hudobnej s veľkými ceremóniami priložil ihlu k zaprášenej platni, Charlie, ktorý stál v rovnakom rade ako ja, začal potriašať hlavou a zašepkal: „No pome, pome.“ – „Čo je?“ pýtali sme sa jeden druhého. Vzápätí sme to zistili, lebo keď riaditeľ zaklonil hlavu, aby si lepšie vychutnal rajske tóny, reproduktormi otriaslo úvodné syčanie *Come Together*. Kým sa Yid pretisol popri kolegoch, aby sa znovu zmocnil gramofónu, polovica školy spievala: „... pomaly to rozpumpuje... oči mu svietia ako dukáty... vlasy po samé kolená...“ Charlie za to pred nami všetkými dostal trstenicou.

Teraz na pozdrav sklonil hlavu o jednu tridsatinu centimetra. Cestou k Eve som ho zámerne pustil z hlavy. Neveril som, že bude doma, preto som zašiel do pubu Three Tuns, či sa tam náhodou nezastavil na pohárik.

„Rád ťa vidím,“ povedal a pomaly zišiel po schodoch.

Objal ocka a oslovil ho krstným menom. Bol sebavedomý a štýlový ako vždy. Keď za nami kráčal do obývačky, chvel som sa od vzrušenia. V šachovom klube som nič také nezažíval.

Mama často vravievala, že Eva je skazená fiflena a klebetná žena, a dokonca aj ja som si uvedomoval, že je trochu smiešna, ale bola to jediná osoba nad tridsať, s ktorou som sa mohol rozprávať. Vždy mala dobrú náladu alebo bola niečím nadšená. Aspoň nezakrývala city pancierom ako tí ostatní úbohí nemŕtvi vôkol nás. Páčil sa jej prvý album Rolling

Stones. Žrala Third Ear Band. Predvádzala v obývačke tance Isadory Duncanovej a potom mi povedala, kto bola Isadora Duncanová a prečo mala rada šály. Eva bola na poslednom koncerte, ktorý odohrali Cream. Na ihrisku pred školou, pred odchodom do tried nám Charlie porozprával o jej najnovšom výčine: priniesla mu a jeho priateľke do postele slaninu s vajčkami a spýtala sa ich, či sa dobre pomilovali.

Keď cestou do spisovateľského krúžku chodievala k nám po ocka, vždy najprv vybehla do mojej izby a vyškerila sa na moje fotky Marca Bolana. „Čo čítaš? Ukáž mi, aké máš nové knihy!“ vyzývala ma. A raz sa ma opýtala: „Prečo sa ti vlastne páči Kerouac, ty úbohý panic? Vieš, ako skvelo ho okomentoval Truman Capote?“

„Nie.“

„Povedal o ňom: ‚To nie je písanie, to je strojopis.‘“

„Ale, Eva...“

Aby som ju presvedčil, prečítal som jej posledné strany z *Na ceste*. „Božemôj!“ zvolala, ale zašomrala – vždy musela mať posledné slovo: „To najkrutejšie, čo môžeš Kerouacovi urobiť, je prečítať si ho v tridsiatich ôsmich rokoch.“ Na odchode otvorila svoju takzvanú darčekovú tašku. „Tu máš niečo iné.“ Bola to *Candide*. „V sobotu ti zavolám a preskúšam ťa z toho!“

Najvzrušujúcejšie bolo, že keď Eva ležala na mojej posteli, počúvala platne, ktoré som jej chcel pustiť, zabrúsila do dôvernosti a rozprávala mi o tajomstvách svojho lúboštného života. Vravela, že manžel ju bil. Nikdy sa nemilovali. Chcela sa milovať, bol to ten najúžasnejší možný pocit. Používala slovo „trtkat“. Vravela, že chce žiť. Naháňala mi strach; vzrušovala ma; od okamihu, ako vošla do našej domácnosti, celú ju rozvrátila.

Aké mala teraz úmysly s ockom? Čo sa to dialo v obývačke?

Eva poodsúvala nábytok. Vzorované kreslá a stoly so sklenenými doskami stáli pri borovicových knižniciach. Závesy boli

zatiehnuté. Na dlážke sedeli s prekríženými nohami štyria muži v strednom veku a štyri ženy v strednom veku, všetko belosi. Obďaleč sedel opretý chrbtom o stenu muž neurčitého veku – od tridsaťpäť do štyridsaťpäť rokov – v ošúchanom čiernom menčestrovom obleku a staromódnych ťažkých čiernych topánkach. Spodok nohavíc mal zasunutý do ponožiek. Blond vlasy mal neumyté, z vreciek mu trčali ošklbané paperbacky. Nezdalo sa, že by tu niekoho poznal, alebo ak áno, nechcel sa s nikým rozprávať. Pôsobilo zaujato, ale akosi vedecky, keď tam tak sedel a fajčil. Bol veľmi napätý a nervózny.

Znelo tam akési prespevovanie, ktoré mi pripomenulo pohreby.

Charlie zašepkal: „No nie je Bach úžasný?“

„Nie je to úplne môj štýl.“

„V pohode. Myslím, že hore mám niečo v tvojom štýle.“

„Kde je tvoj fotrík?“

„Nervovo sa zrútil.“

„Takže tu nie je?“

„Odišiel do terapeutického centra a tam čaká, kým to zruštenie prebehne.“

V mojej rodine boli nervové zruštenia exotické ako New Orleans. Netušil som, čo všetko sa s nimi spája, ale Charlieho otec na mňa ozaj pôsobil ako nervózny typ. Bol u nás len raz, sedel sám v kuchyni a s plačom opravoval ockovi plniace pero, zatiaľ čo Eva v obývačke rozprávala, že si musí kúpiť motorku. Pamätám sa, ako mama zívala.

Ocko teraz sedel na dlážke. Hovorilo sa o hudbe a knihách, padali mená ako Dvořák, Krišnamurti a Eklektik. Keď som sa prítomným lepšie prizrel, domyslel som si, že muži pracujú v reklame, dizajne alebo v nejakých podobných, takmer umeleckých oblastiach. Aj Charlieho fotrík navrhoval reklamy. Ale muža v čiernom menčestrovom obleku som vôbec nevedel odhadnúť. Nech už boli tí ľudia ktokoľvek, neskutočne sa

predvádzali – v tejto miestnosti bolo viac blufu než v celom zvyšnom južnom Anglicku.

Doma by sa ocko na tomto všetkom zasmial. Ale tu, v centre diania vyzeral, akoby to boli najšťastnejšie chvíle jeho života. Viedol diskusiu, hovoril hlasno, prerušoval ľudí a dotýkal sa každého, kto bol nablízku. Muži a ženy – okrem muža v menčestrovom obleku – okolo neho pomaly vytvorili na dlážke kruh. Prečo si pre nás nechával len namrzenosť a šomranie?

Všimol som si, že človek, čo sedí vedľa mňa, sa obrátil k svojmu susedovi a ukázal na môjho ocka, ktorý práve vykladal, aké je dôležité vyprázdniť si myseľ, jednej žene, čo mala na sebe len dlhú mužskú košeľu a čierne pančuchy. Žena povzbudzujúco prikyvovala. Muž hlasno zašepkal svojmu priateľovi: „Prečo sem Eva dotiahla tohto začmudeného Inda? Nepôjdeme sa ožrať?“

„Predvedie nám mystické umenie!“

„A má vonku zaparkovanú ťavu?“

„Nie, dorazil na lietajúcom koberci.“

„Značka Cyril Lord alebo Debenhams?“

Kopol som muža do krížov. Zdvihol hlavu.

„Poď do mojej izby, Karim,“ povedal Charlie a mne odľahlo.

No skôr než sme stihli odísť, Eva vypla hlavnú lampu. Cez tú, ktorá ešte svietila, prehodila veľkú priesvitnú šatku a miestnosť zahalila ružová žiara. Začala sa pohybovať ako baletka. Všetci postupne stíchli. Eva sa na každého usmiala.

„Čo keby sme sa uvoľnili?“ spýtala sa. Súhlasne prikyvovali. Žena v košeli povedala: „Prečo nie?“ – „Áno, Áno,“ pridala sa niekto ďalší. Jeden muž zamával rukami ako voľnými rukavicami, čo najviac otvoril ústa, vyplazil jazyk a vyvalil oči ako chrlič.

Eva sa obrátila k môjmu ockovi a po japonsky sa mu uklonila. „Môj dobrý a múdry priateľ Haroon nám ukáže cestu. Ukáže nám smer.“

„No doriti,“ zašepkal som Charliemu, lebo som si spomenul, že môj milý predok nevie nájsť cestu ani do Beckenhamu.

„Dobre sa dívaj,“ zamrmlal Charlie a kvokol si.

Ocko si sadol na koniec miestnosti. Všetci ho hltali očami, hoci tí dvaja muži vedľa mňa na seba zároveň pokukovali, ako keby sa chystali rozosmiať. Hovoril pomaly a sebaisto. Nervozita, ktorú predtým dával najavo, akoby sa vyparila. Vedel, že mu venujú pozornosť a že urobia, čo im povie. Ja som si bol istý, že nič takéto ešte nerobil. Jednoducho sa rozhodol uhrať to.

„To, čo sa s vami dnes večer stane, vám veľmi prospeje. Možno vás to dokonca trochu zmení alebo vo vás vyvolá túžbu po zmene, aby ste dosiahli svoj úplný ľudský potenciál. Jedno však robiť nemôžete. Nesmiete vzdorovať. Ak budete vzdorovať, bude to ako jazda na aute so zatiahnutou ručnou brzdou.“

Zmlkol. Upierali naňho oči.

„Začneme na dlážke. Prosím, sadnite si a rozkročte nohy.“

Rozkročili nohy.

„Zdvihnite ruky.“

Zdvihli ruky.

„Teraz vydýchnite a vystrite jedno chodidlo.“

Po pár základných polohách z jogy im povedal, aby si ľahli na chrbát. Podľa jeho jemných pokynov postupne uvoľňovali prsty na rukách, potom zápästia, prsty na nohách, členky, čelá a napodiv aj uši. On sám nelenil, vyzul si topánky, stiahol ponožky a potom – to sa dalo čakať – košeľu a čisté tielko. Obchádzal zasnených cvičencov, niekomu nadvihol voľnú ruku, niekomu nohy, skúšal napätie. Eva, ktorá tiež ležala na chrbte, mala otvorené jedno nezbedné, pomaly sa zväčšujúce oko. Videla už niekedy takú tmavú, pevnú a chlpatú hrud? Keď prechádzal okolo nej, rukou sa mu dotkla chodidla. Muž v čiernom menčestri sa vôbec nedokázal uvoľniť: ležal tam